

Het onderzoek
13 juni 2017

“Het is een smeerboel, chef, overal smurrie, het hoofd is...”
De stem van de politieman valt even weg. Er zit veel ruis op de lijn, maar Karin begrijpt dat ze ergens met een lijk zitten, een-tje dat er niet al te fris uitziet. Ze zet, nog half in slaap, haar bril op haar neus en neemt een pen. Er ligt altijd een notitieblokje op haar nachttafeltje, voor gevallen zoals deze.
Karin Zachée klemt haar telefoon tussen haar kaak en schouder en geeft de gebruikelijke orders: “Zoek uit wie de dode is en vraag maar meteen al de bewakingsbeelden van de parking op. En dan opname na opname bekijken, als die er al zijn natuurlijk. Als ik het goed begrijp, is het zo’n gore parkeergarage, *right?*” Haar vermoeden wordt bevestigd aan de andere kant van de lijn. “Oké, maar aan de ingang zullen er zeker wel camera’s hangen, pluis het uit. Ga ook meteen getuigen zoeken en begin alvast maar met de ontdekker van de vondst te ondervragen. Ik kom eraan. En in hemelsnaam, zet de boel direct af! Niet zoals bij die vorige dode, toen heel de buurt op de plaats delict zijn voet- en vingerafdrukken kon achterlaten.”
Ze is ondertussen al in haar kleren van de vorige dag geschooten en kust haar man vluchtig op zijn voorhoofd. Hij ruikt zoet naar de slaap, hij broemt even iets en draait zich om.

Wanneer Karin even later haar oude wagen wil gaan parkeren, moet ze zoeken naar een vrije plek in de grauwe straat. Ze ziet

ze meteen staan, de wagens van de verschillende televisiezen- ders. Ze gaat naar de donkere parkeergarage toe en het eer- ste wat haar tegemoetkomt, is het felle licht van de flitsende fotocamera's. De mensen van de pers hebben al lucht van de zaak gekregen en proberen zoals altijd zo dichtbij mogelijk te komen. Een paar fotografen hebben zich een weg naar binnen gebaad en zitten nu halfverscholen tussen de geparkeerde wagens, hun teledozers in de aanslag. Karin is er zeker van dat de journalisten soms getipt worden van binnenuit, het is niet uitzonderlijk dat ze eerder ter plaatse zijn dan zijzelf.

Ze ergert zich. Haar humeur, dat om te beginnen niet al te best was, zinkt meteen naar een dieptepunt. Ze wendt haar gezicht af, weg van de camera's, wanneer ze zelf de grote garage binnenstapt. Via een smalle ijzeren trap daalt ze af naar de laagste verdieping, die nu helemaal afgezet is voor het publiek. De plaats is slecht verlicht en het ruikt er zoals dat enkel kan in openbare parkeergarages en in de voetgan- gerstunnels aan de grote stations: zurig, duf, met een onmis- kenbaar spoor van urine dat er blijft hangen. De werknemers van het naburige ziekenhuis zullen weldra toestromen om er hun wagens achter te laten voor ze aan de slag gaan. De stad zal, samen met haar achterbuurten, ontwaken en aan een nieuwe dag beginnen.

Niets van dat alles voor de man wiens hoofd inderdaad niet meer op een echt hoofd lijkt, maar eerder een mengelmoes is geworden van stukken rood vlees en huid. Wanneer Karin dichterbij komt, ziet ze donkere ogen, een halfafhangend oor, een opening waar een mond is geweest en een schedel met een groot gat waar wat smurrie uitpuilt. Mooi, zo op een nuchtere maag.

“Wie dit ook gedaan heeft, hij moet wel heel pissig geweest zijn.” De gerechtsarts is naast inspecteur Karin Zachée komen staan.

Dokter De la Porte en zij kennen elkaar al heel lang. Of ei- genlijk ook weer niet echt, ze weten amper iets af van elkaars

privéleven, maar ze ontmoeten elkaar al jaren, bij nacht en ontij, steeds op onguere plekken zoals deze. In de zaken die hen worden voorgelegd, zoeken ze samen naar verklaringen. Ze proberen hun puzzelstukjes in elkaar te laten passen, in een poging om het geheel te zien voor ze naar de onderzoeks- rechter trekken. Hij respecteert haar inzicht en haar vasthou- dendheid, zij vertrouwt op zijn kennis en ervaring. Ze vinden elkaar allesbehalve aantrekkelijk, wat het soms intens samen- werken lekker makkelijk maakt.

Ze knikt. “Hey, Armin. Ja, of het is iemand die hem onher- kenbaar wilde maken. Maffia? Een drugsafrekening? Of toch maar een gewone roofmoord die wat uit de hand is gelopen?” Karin rekt zich uit, ze voelt hoe stram haar spieren zijn en be- denkt dat ze oud wordt, moe van al dit soort gewelddaden en van de onderbroken slaap die bij deze zaken hoort. Misschien moet ze toch maar eens het aanbod van een bureaubaan gaan overwegen.

Stilaan beginnen er meer mensen de parking binnen te rijden, de politie heeft de grootste moeite om iedereen op afstand te houden.

“Breng haar naar het politiekantoor.” Karin knikt in de rich- ting van de vrouw die de lugubere vondst gedaan heeft. Ze kijkt haar nog eens goed aan en wendt zich tot de dichtstbij- zijnde politiemans: “Wie is ze? Ze lijkt me niet erg ontdaan na zoiets, zo vroeg op de ochtend.”

“Het is een spoedarts van het ziekenhuis, ze was net klaar met haar dienst. Die zijn wel wat gewend, ze zien wel vaker, eh, zulke zaken...”

De vrouw, een arts met jarenlange ervaring, moe na de veel te lange werkdag op een drukke spoedgevallendienst, met de zoveelste assistent die er de brui aan heeft gegeven, vindt het stomvervelend dat ze met de politie mee moet. Ze heeft al bijna spijt dat ze hen plichtbewust gebeld heeft. Ze heeft niets gezien, niets aangeraakt en niets gedaan, dat heeft ze direct duidelijk gemaakt. Zelfs een leek had kunnen zien dat

wat er van de man over is gebleven niet meer voor leven vatbaar was. Dus heeft ze enkel haar telefoon uit haar zak gevist en het noodnummer gebeld. Op het politiebureau komen ze even later tot dezelfde slotsom, de vrouw heeft er niets mee te maken en heeft niets bijzonders te vertellen.

De dode heeft geen identiteitspapieren op zak. De daaropvolgende dagen zullen zijn foto's en vingerafdrukken nationaal en internationaal verspreid worden, in de hoop dat er ergens een match opduikt. Karin Zachée geeft instructies aan haar team om systematisch alle gerapporteerde verdwijningen op te zoeken en te vergelijken met wat ze hebben aan gegevens. Ze belt de magistraat van wacht met de vraag een onderzoeksrechter op te trommelen en meteen ook maar een forensisch tanddeskundige te vorderen. Met wat geluk kunnen ze de identiteit van de man thuisbrengen aan de hand van zijn gebit. Als dat niet meteen lukt, zal de deskundige van de resten van het hoofd een virtuele reconstructie maken en het computermodel trachten te koppelen aan foto's van mannen die vermist zijn. Het belooft een lange dag te worden. Buiten schijnt de zon.

-2-

Vriendschap

Ruim een jaar eerder, het is in het vroege voorjaar, sta ik mijn gal te spuwen. Boven het water van de koude Noordzee, over het dek en in gedachten ook over mijn vriendin Charlotte, een echte zeerot. Het is haar idee geweest om elkaar hier te treffen. Ik vervloek haar, want ik heb duidelijk geen zeebenen.

Soms kan ik iets opvangen van wat er gezegd wordt. Ik kan ze horen, de twee gedempte stemmen. Vanuit de diepte komen ze op me af, plannen makend, half fluisterend, alsof iemand ze hier zou kunnen horen. De ene af en toe onderbroken door gekuch, een rokershoestje. Fluisterend overleg wordt afgewisseld met lange stiltes waarin ze verder nadenken over wat ik hen eerder gevraagd heb. Ondertussen sta ik daar maar, in de wind en boven het zilte water van de Noordzee. Mijn maag, die intussen niets meer dan een leeg zakje is, kleeft pijnlijk tegen mijn ribben. Als ik nu niet steeds over die reling zou hangen, dan zou ik mee plannen kunnen maken en mee nadenken. Uiteindelijk gaat het wel om mijn leven.

In plaats daarvan sta ik voorover geplooid, in de vochtige schemering van zo'n typische avond waarop je hoopt dat de lente er nu eindelijk écht aan gaat komen. De naweeën van een winter. Ik kan het enkel ondergaan en af en toe een korte instemming naar beneden toe brommen. Ze zitten verdomme cava te drinken en ze dopen hun toastjes in de tapenade die Nina eerder die dag in elkaar heeft gedraaid en waar ik normaal gesproken dol op ben. Nu is de gedachte eraan voldoende om me alweer

een volle vijf minuten te doen kokhalzen. Ik moet wel toegeven dat de plaats om elkaar te treffen briljant gevonden is, een plek waar we ongestoord kunnen praten. Geen sterveling die nu de zee op gaat, niemand die ons aan boord heeft zien gaan, niemand die ons samen zal zien. Nu niet en evenmin wanneer we later weer elk onze eigen weg zullen gaan.

De maanden hiervoor, sinds de eerste dag dat mijn vraag op tafel lag, zijn we maar sporadisch met elkaar in contact geweest. Mijn twee vriendinnen hebben me enkel met oudjaar een sms'je gestuurd, om me toch maar fijne dagen toe te wensen, voor zover dat zou gaan. Hun berichtjes verdronken in de massa. Op een macabere manier waren mijn man en ik, door wat ons overkomen was, lokale beroemdheden geworden. Iedereen heeft ons dezelfde holle woorden toegestuurd: *veel sterkte*.

Sinds de dag dat het plan zich in mijn hoofd heeft genesteld, is het stilaan ontkiemd. Toen de tijd rijp was, heb ik mijn vriendinnen mijn verzoek toegeworpen. Ze deden er allebei in het begin wat gemaakt lacherig over, maar het liet me niet los en ik heb hen vanaf dat moment ook niet meer losgelaten. Ik speel schaamteloos in op hun gevoelens van medelijden en de misplaatste schaamte die ze voelen, gewoon omdat ze zo blij zijn dat het mij is overkomen, en niet hen. De nachtmerrie van elke ouder.

Het bedrag dat ik hen zal moeten betalen is aanzienlijk, maar veel keuze heb ik niet. We zijn hartsvriendinnen, maar niet het soort dat zonder compensatie zomaar voor de anderen door het vuur gaat. Nina heeft me meteen haar prijs naar mijn hoofd geslingerd: het bedrag is hoog, maar ik slik het door en zeg dat het oké is. Ze komt altijd geld tekort en ze vindt zelf dat wat ze vraagt correct is voor de dienst die ze me zal bewijzen. Ook Charlotte kan altijd wel wat extra gebruiken. Ze verdient goed, maar iemand zoals zij heeft

nooit genoeg. Zij is degene met de dure merkkledij, het betere maatwerk, en de mooie sieraden.

Nina klautert de houten trap op en komt, nog nahijgend, naast me staan op het dek van de kleine zeilboot. Ze duwt een koekjesdoos onder mijn neus.

“Hier, neem er eentje, dat helpt vast tegen de misselijkheid.”

“Nee, dank je.” Ik kijk Nina vernietigend aan. Denkt ze nu werkelijk dat suiker het antwoord op alles is? Op liefdesverdriet, op pech, of gewoon op het leven in het algemeen?

“Waar is de rest?” vraag ik, terwijl ik in de doos kijk.

De avond ervoor was die nog vol geweest, nu resten er nog een paar koekjes, die zonder chocola. Ik ben al de hele tijd doodziek en Charlotte is, zoals steeds, aan de lijn, dus eigenlijk weet ik het antwoord op mijn vraag al.

“Gewoon, op,” antwoordt Nina.

Charlotte en ik walgen van haar vraatzucht. Ik kijk Nina zijdelings aan en bedenk even hoeveel ze me zal gaan kosten. Ik vraag me af of dat geld ook in koekjes en in rook zal opgaan.

“We krijgen toch een mooi voorschot, hè?” vraagt Nina.

“Uiteraard,” beloof ik haar.

Ik moet wel, anders zullen ze nooit met de gevraagde tegenprestatie over de brug komen. Van ons drieën ben ik op dat moment de meest gefortuneerde, de nalatenschap van mijn tante komt me beter van pas dan het krenterige mens ooit voor mogelijk zou gehouden hebben. In ruil voor de mooie erfenis heb ik haar vroeger wekelijks een bezoekje gebracht en heb ik gedwee haar geweeklaag moeten aanhoren over de slechte kwaliteit van de cake of de taart die ik dan meebracht. Ik moest haar beloven dat ik als een moederkloek voor haar parkiet zou zorgen wanneer zij er niet meer was. Ik moest vooral tegen het stomme beest praten en zonder mankeren elke avond een doek over de kooi hangen. Zelf kirde ze tegen de grijs-gele vogel alsof ze er zelf eentje was. Ze had hem zelfs een naam gegeven, een die ik steeds weer vergat.

Kijk, ik ben geen moederkloek, ik heb dat gewoon niet in me. Een week nadat mijn tante voor eeuwig vertrok, was ik al tweemaal het doek vergeten. Ik begon me bijna schuldig te voelen over het slaapte kort dat ik teweegbracht bij het trieste beest. De zevende dag vergat ik het deurtje van de kooi te sluiten en was de vogel door het openstaande raam naar buiten gevlogen. Mooi zo, weer een probleem minder, dacht ik bij mezelf. Ik had voor het eerst en meteen ook voor het laatst oprechte bewondering voor het kleine ding. Had hij toch maar mooi even geproefd van het wilde leven en de onmetelijke vrijheid van de blauwe lucht. Ik zette de lege kooi in onze garage bij de hoop afval die naar het containerpark moest en voelde me niet schuldig.

Ik strooide de as van mijn tante uit onder een grote boom, geen idee of dat wel mocht, maar dat was wat ze me gevraagd had. Jim, mijn man, was maar al te gretig om daarna mee naar de notaris te gaan en was best teleurgesteld over het schamele bedrag dat op mijn tantes rekening stond.

“Daar had ik toch wel wat meer van verwacht,” liet hij zich ontvallen.

Ik keek hem nietszeggend aan en vroeg langs mijn neus weg of hij evenveel interesse had om het appartementje van mijn tante te helpen opruimen. Hij was soms heerlijk voorspelbaar en ging niet mee.

“Moet je dan geen aandenken aan haar hebben?” vroeg ik hem fijntjes.

Hij schudde zijn hoofd.

“Zal ik dan iets voor je uitzoeken en meebrengen?” drong ik aan.

Hierop keek Jim me als antwoord aan alsof ik een vies insect was. Nee dus, concludeerde ik, en trok in mijn eentje naar het appartement dat tot de nok volgestouwd was met rommel. Zelf nam ik alleen het grote, oude kussen mee waar mijn tante een hoes voor geborduurd had. Toen ik ermee thuiskwam, vroeg Jim me of ik nu helemaal gek was geworden.

“Wat moet jij nu met dat lelijke ding? Zo erg was je toch ook niet gehecht aan je tante?”

Hij had meer dan gelijk, maar ik deed alsof zijn opmerking een gevoelige snaar raakte en ging verongelikt naar boven. Wat ik niet aan zijn neus wilde hangen, was dat de inhoud een stuk aantrekkelijker was dan het kussen zelf. Ik stopte het zorgvuldig weg in mijn deel van de kleerkast tot het me van pas zou komen. Ik was rijker dan mijn man ooit vermoeden zou.

Mijn tante moest eens geweten hebben waar haar zuinig bijeengespaarde fortuintje voor gebruikt zal worden! Als het had gekund, zou ze zich zonder twijfel nu omdraaien in haar graf, wat gezien de uitgestrooide toestand waarin ze zich bevindt, in de praktijk moeilijk uitvoerbaar is.

We komen tot een akkoord, daar op die boot, mijn twee vriendinnen en ik. Zij zullen doen waar ik hen voor betaal. Het is een deal. Of ‘een pact’, zoals Nina het romantiseert. Charlotte en ik zien het als een zakelijke afspraak zonder meer. Ondertussen rolt de zee verder, ik kan elke slag van het water diep onder mijn ribben voelen. Mijn maag keert en draait. De hele nacht ligt nog voor ons. Ik snak naar vaste grond onder mijn voeten, maar ga die pas krijgen wanneer we de Nederlandse kust bereiken.

Nina kijkt me indringend aan, de frons tussen haar ogen is nog dieper dan anders. We hebben ooit eens een idiote discussie gehad over die diepe groef boven haar neus. Nina, die de alternatieve kant neigt op te gaan, beweerde dat de frons iets zegt over de toestand van haar lever. Gezien haar drankconsumptie en de vaart waarmee ze alles verorbert, is dat iets waar ze zich voortdurend zorgen over maakt. Terecht. Ze stelt een doktersbezoek alsmaar uit en bestudeert met groeiende ongerustheid de groef die zich een weg baant van de onderste helft van haar voorhoofd tot aan de brug van haar neus.

“Waarom is die frons er wel bij mij en niet bij jou?” vroeg ze me op een dag, toen we nog gewoon vriendinnen waren. “Jij bent ouder, dus...”

“Botox,” zei ik. Mijn antwoord was kort maar blijkbaar afdoende, want ze heeft er nadien nooit meer over gerept. Haar groef werd dieper met de jaren en geeft haar een vermoeide, bijna boze blik. Ik ben vrijwel rimpelloos en ongeschonden gebleven. We staan nu op de houten trap die het dek met de romp van de boot verbindt en Nina kijkt me nog steeds aan.

“Weet je het nou echt, écht zeker?” Ze vraagt het zowat voor de tiende keer.

“Zeer zeker! En houd er nu in godsnaam over op, we gaan door. Punt.”

Charlotte is er ook bij komen staan en steekt haar zoveelste sigaret van die avond op. Ze inhaleert diep en zegt dat het voor haar wel oké is, ze zal het wel doen. Ze trekt er haar schouders bij op, het vooruitzicht lijkt haar weinig te doen.

We meren voor dag en dauw aan in Breskens, een plaats waar ik nog nooit eerder van gehoord heb, maar die volgens Charlotte de meest geschikte plek is om eventjes aan te leggen. De sporen van de nacht liggen nog als een vochtige doek over de kade. Ik ga als eerste van boord, vanaf dan gaan we elk onze eigen weg. We weten maar al te goed dat wat wij gaan doen niet echt koosjer is, en wat ik ga doen, is zonder twijfel onwettig. Dus lijkt het ons beter om nu niet meer samen gezien te worden, je weet maar nooit.

Wanneer ik aan wal ga, heb ik zowat alles wat in mijn lijf zat aan vaste en vloeibare voeding in de zee uitgeworpen. Wat voelt het goed om mijn wankele en zwalpende voeten neer te zetten op de kade! Ik tuur in het rond, volg Charlottes aanwijzingen en sleep mezelf voort tot aan de dichtstbijzijnde bushalte. Ik moet er nog meer dan een halfuur bibberend wachten op de eerste bus. Wanneer ik in het station van Knokke op de trein stap, haal ik opgelucht adem.

Nina gaat nog een dagje in Breskens rondhangen. Ze maakt er foto's van de grote roodgelakte pinguïns, ze ziet er de vissers hun verse vangsten binnenhalen, ze bezoekt er het plaatselijke museum, maakt hier en daar een praatje en deelt een glas met een paar onbekenden.

Charlotte zet ondertussen terug koers naar Nieuwpoort, waar de boot eerder vertrokken is.

“Even een korte zeiltocht in mijn eentje, bezinnen hoe ik verder moet, mijn hoofd wat leegmaken,” had ze de havenmeester bij haar vertrek verteld. Ze dacht bij zichzelf dat het zelfs niet helemaal gelogen was, want haar vriend Benjamin had haar best doen schrikken met zijn vraag of het niet tijd werd om bij haar in te trekken.

“Niets beters dan een tocht in de koude Noordzeewind om alles op een rijtje te zetten, toch?” voegde ze er nog aan toe. De opzichter knikte zwijgend. Hij kende haar al van toen ze nog een kleine, vrolijke meid was en wist dat ze een prima zeilster is. Hij wenste haar veel plezier en riep haar na: “Toch wat uitkijken, hè, zo alleen. Er staat een stevige wind!”

Charlotte had er niet bij verteld dat ze hoofdzakelijk op de motor zou gaan varen. En dat er twee vriendinnen in de buik van haar boot op haar aan het wachten waren, om haar op de heenreis te vergezellen.

Wanneer Charlotte bij haar terugkomst de touwen uitgooit om de boot aan te meren, ben ik alweer bezig met een lichaam schoon te poetsen dat we net hebben toegenaaid. Ik heb mijn collega's verteld over het rustige weekeinde, alleen thuis. Ik speld het hen zonder veel scrupules op de mouw, samen met het leugentje dat mijn man met vrienden voor een paar dagen op een late skitrip is. Ik zeg tegen iedereen die het horen wil hoe ik al de wachtende kleine klusjes heb afgehandeld en hoe ik de spullen die er nog lagen heb opgeruimd en weggebracht. Ik voeg eraan toe dat het bijna therapeutisch heeft gewerkt.

Mijn collega's kijken me onderzoekend aan en vragen of het echt wel goed met me gaat.

“En wat onattent van Jim om je al alleen te laten en te gaan skiën.” Dat laatste komt van Luc, mijn beste maatje op de werkvloer.

In werkelijkheid is Jim thuisgebleven en denkt hij dat ik het hele weekend bij mijn moeder heb doorgebracht, zodat we elkaar kunnen troosten. Mijn moeder en mijn man, ze spreken al eeuwen niet meer met elkaar, dus dat zit wel goed. Mijn moeder heeft hem nooit gemogen en me openlijk gezegd dat ik niet met hem moest verdergaan, ze vertrouwde hem voor geen meter. Ik was een rebelse twintiger en trouwde met hem.

Na de dagen op de boot hebben mijn vriendinnen en ik elk een klein telefoontoestelletje aangeschaft, eenvoudige dingetjes. Het enige wat we ermee moeten kunnen doen, is een bericht sturen en in hoge nood bellen. We hebben geluk, we kunnen er nog net genoeg beltegoed op zetten voordat het hele land in rep en roer is geraakt door de aanslagen op 22 maart in Brussel en de antiterreurwetgeving van kracht gaat die de registratie van anonieme toestellen verplicht maakt.

Ik ben zo trots op mijn denkwerk en ben er rotsvast van overtuigd dat er een sluitend plan op tafel ligt. Ik voel me onoverwinnelijk. Ach, weet ik veel. De bittere smaak van die nacht en de gal in mijn mond zullen me vanaf dan steeds blijven achtervolgen. De weeë geur van de boot kleeft nu nog op mijn huid. En daarmee, onlosmakelijk verbonden, de smaak van verraad. Drie hartsvriendinnen, ja, dat zijn we. Mijn twee vriendinnen doen het voor mij, en voor het geld natuurlijk. Een onverwoestbaar bondgenootschap, zo lijkt het.

-3-

Alex en Kell

Eigenlijk is alles veel eerder aan het rollen gegaan. Het is, om precies te zijn, in die ene akelige zomer dat alles begint. Die van 2015. Een zomer die best mooi had kunnen zijn. Zo eentje die luidkeels wordt bezongen in de mooiste liedjes en ergens in mei begint, met warme dagen en tropische pieken midden juni. De eerste twee weken van juli valt de regen met bakken uit de lucht, de handelaars aan de kust klagen steen en been. Festivalgangers dansen met hun design regenlaarzen in de modder. Daarna klaart alles op en is het de rest van de zomer weer mooi, zelfs in september zijn er veel lange zomeravonden waarop het nog lekker buiten zitten is.

Bij mij wordt die zomer in mijn geheugen gekrast als de tijd waarin Jim al zijn remmingen loslaat. Daarvoor heeft hij zichzelf, wat mij betreft althans, redelijk goed onder controle gehouden. Die zomer verandert er iets. Die zomer verandert de rest van mijn leven. Maar dat zal ik pas te weten komen wanneer het nadien weer winter wordt.

Wanneer die bewuste zomer in aantocht is, liggen twee jonge, verliefde mensen op hun buik in het warme, gelige zand. Hoog in de duinen, goed verscholen voor de strandgangers, daar waar bosjes vaalgroen gras boven hen uitsteken. Het meisje kijkt naar de jongen naast haar, ze streelt in gedachten het litteken boven zijn linkeroog. Ze trekken nu al een hele poos met elkaar op, denkt ze bij zichzelf. Hij ziet haar

kijken en lacht zijn tanden bloot. Er ontbreekt een stukje aan de tweede snijrand linksboven. Ze heeft hem eens gevraagd hoe dat kwam, als antwoord had hij zijn schouders opgehaald en gemompeld dat hij het zich niet meer kon herinneren. Het meisje kijkt hem nu wat indringender aan en wijst in de richting van het strand dat zich onder hen uitstrekt.

“Die daar, die ziet er oké uit, is te doen, niet?”

Ze steekt een priemende vinger uit naar een donkerharige vrouw die zichzelf uit het mulle zand overeind worstelt. De vrouw verliest eventjes haar evenwicht en komt bijna weer op haar zitvlak terecht. Haar twee bespieders schieten in de lach.

Deze vrouw is wat molliger dan de meeste mensen die ze al de hele middag liggen te begluren. Het zijn allemaal mooie mensen, ze zien er duur uit en zijn stuk voor stuk rijk afgewerkt. De jongen en het meisje liggen er al een hele tijd, speurend, loerend, op zoek naar een makkelijke prooi. En deze vrouw lijkt wel geschikt, ze heeft die hele namiddag alleen gezeten en lijkt niet al te snel te kunnen lopen. Nu maar hopen dat ze niet zal worden opgehaald, maar gewoon naar huis gaat, in het slechtste geval ergens naar een huurappartement. Het meisje kijkt naar haar eigen dunne, pezige armen, met de opengekrabde plek op haar rechterelleboog. Ze vraagt zich af of ze ooit ook zoveel vlees aan haar armen en lijf zal krijgen. Vast niet.

Ze geeft de jongen naast zich een por. “Wat denk je ervan, doen we deze dan maar?”

Er klinkt wat ongeduld in haar stem, ook wat boosheid om zijn besluiteloosheid en zijn getalm. Ze heeft vreselijke honger en hij heeft het haar beloofd. Ze weet dat hij het niet graag doet, maar het brengt goed en makkelijk geld op en het zijn juist dit soort dames die haar de deur wijzen, wanneer ze zich aanbiedt om bij hen te komen poetsen. “O sorry, we hebben nét iemand anders gevonden,” klinkt het dan. Het zijn precies deze dames die hun neus optrekken wanneer ze langs de twee haveloze,

jonge mensen lopen en aan de winkeliers vragen of ze niet kunnen worden weggejaagd, omdat het anders toch wel wat onprettig winkelen is.

Elke keer opnieuw moet het magere meisje de jongen aansporen. Zelf kan ze het niet doen, ze heeft de kracht niet om zich te verzetten, mocht er ooit iets misgaan. En Alex vindt het ook niet goed dat ze alleen op pad gaat.

Ze hebben elkaar een tijdje geleden heel toevallig ontmoet toen hij bijna over haar voeten viel. Ze zat die dag op een straathoek met een leeg kommetje voor zich op de grond. Hij lachte en vroeg haar hoe ze in godsnaam voor dat beest kon zorgen als ze voor zichzelf nog niet genoeg had. Hij wees daarbij naar het opgekrulde hoopje hond naast haar. Haar enige gezelschap, het enige waar ze tegenaan kon kruipen wanneer ze het koud had. De hond oordeelde niet, hij gaf haar een lik op haar arm of in haar hals en leed samen met haar honger. Hij was trouw en geduldig.

Het meisje beet de blonde jongen bitsig toe: “Is dat jouw zaak? Waar bemoei jij je eigenlijk mee? En wat dan nog? Ga jij soms voor mij zorgen? Rot toch op, man.”

De mooie jongeman had luidkeels gelachen en zich naast haar op de grond laten zakken. Ze had hem nog een hele rits verwensingen naar zijn hoofd geslingerd, maar hij was onverstoorbaar blijven zitten en was sindsdien bij haar gebleven. Hij had haar aan het lachen gemaakt, ze was aan hem gewend geraakt en na een tijdje stilletjes van hem gaan houden.

Op een dag heeft hij het beloofd. “Ik wil niet dat je nog uit bedelen gaat, Kell, je bent mijn meisje nu en ik zal voor je zorgen.” Hij had daarbij twee vingers plechtig in de lucht gestoken en haar bloedernstig aangekeken. “Ik zweer het je.”

Haar argwaan van de eerste weken was stilaan verdwenen toen bleek dat hij woord hield. Vandaag hebben ze de hele dag rondgehangen, kijkend naar de mooie mensen die zich neervlijen in de chique loungebars op het strand, champagne drinkend, lachend. Ze eten oesters en gegrilde gamba's. Het

wordt mooier weer, een verlengd weekend en de zomer zijn in aantocht.

De jongen recht nu zijn rug en raapt al zijn moed bij elkaar. Hij kruipt weg van Kell, richt zich op en zet de achtervolging in. De vrouw loopt inderdaad niet zo snel, ze mankt zelfs een beetje, wat het makkelijker zal maken, maar ineens ook een stuk zieliger. Hij moest eens weten. Had hij het maar geweten.

Alex volgt de vrouw, hij is blij en opgelucht wanneer ze een vrijstaand huis binnengaat, dat zelfs een beetje afgelegen ligt, wat het perfect maakt voor zijn plannen. Het lijkt erop dat ze alleen is, hij ziet geen teken van andere bewoners. Ze doet het licht beneden aan en even later trekt ze naar boven. Dat doen ze nu altijd, dit soort vrouwen. Dat maakt hen ook zo voorstelbaar en tot makkelijke prooien, ze vragen er bijna om, denkt hij bij zichzelf. Vaak heeft Alex pech en blijken ze toch samen te wonen met man en kinderen, of ze huizen in een kleine flat met een heleboel burens die elkaar in de gaten houden. Of, wat het al helemaal onmogelijk maakt, ze hebben een hond. Hij heeft sinds zijn kinderjaren een onmetelijk respect voor honden, ze zijn lang zijn enige echte bondgenootjes geweest. Dat had hem ook zo bij Kell aangetrokken. Het eerste dat hij had gezien, was de magere hond met de grote, trouwe ogen, pas daarna had hij het meisje opgemerkt dat ernaast zat, toen hij bijna over haar voeten struikelde.

Vroeger was Alex' beste kameraadje een klein, zwart hondje, lelijk als de nacht en aanhankelijk zoals alleen een hond dat kan zijn. Het was zijn bron van troost als hij het moeilijk had en zich onbegrepen voelde. Soms huilde hij stilletjes in de donkere, dichte vacht van het hondje. Het dier was slecht bedeed geweest door Moeder Natuur, met een kort, zwart lijf, kromme poten en een staart die op een kwast leek. Het was hun huis binnengekomen als een klein, pikzwart, schattig bolletje. Al gauw bleek dat het nooit het gewenste formaat

zou krijgen. Na het derde bezoek aan de dierenarts viel het onverbidde verdicht dat het beest nu echt wel volgroeid was. De moederhond mocht dan een labrador geweest zijn, de vader moest in dat geval maar half zo groot zijn geweest. "Of minder dan dat," voegde de arts eraan toe.

De hond en Alex werden de beste maatjes. Hij zeulde haar overal mee naartoe en smokkelde haar vaak mee naar zijn kamer. Dan verstopte hij het dier onder zijn trui en leek het alsof de kleine Alex hoogzwanger rondliep. Hoewel er geen dieren op de slaapkamers mochten komen, liet zijn moeder het oogluikend toe. Het hondje luisterde naar niemand anders dan de jongen.

Op een dag, ergens in het midden van een mooie warme zomer, was Alex aan het rondzwerven in een bos, op zoek naar kattenkwaad om uit te halen. Hij huppelde over de padjes, de hond aan zijn zijde. Het liep al tegen de avond, de lucht was warm en drukkend en de zweetdruppels stonden op zijn bovenlip. In de verte hoorde hij een donderslag, de voorbode van een hevig onweer. De lucht werd grijs, de wind zwol aan.

"Kom, Bo, we gaan naar huis."

Het anders zo brave, volgzame hondje schoof onrustig heen en weer. Zonder waarschuwing, zonder enige aanleiding, ontblootte ze haar witte tandjes en haalde ze uit naar zijn hand. De hand die haar steeds geaaid, gekoesterd en gevoederd had. De jongen schrok, vooral vanwege het onverwachte, het onvoorspelbare. Boven zijn hoofd barstte het onweer los en de regen viel met bakken uit de hemel. Alex keek naar het hondje dat zich schuld bewust tegen de grond drukte, het dier beefde over haar hele lijfje. Het wondje was oppervlakkig en Alex vergaf het haar. Hij nam het beestje stevig vast en drukte haar dicht tegen zich aan. Hun twee lijven bibberden samen als één geheel. Zo bleven ze zitten tot het onweer over was. Hij liet de hond los en fluisterde dat het goed was, dat alles in orde was en dat ze niet bang hoefde te zijn. De hond, perplex door zoveel goedheid, wist niet wat ze ermee aan moest en ging er

als een haas vandoor. Ze werd nooit meer teruggezien. Kleine Alex huilde dagen, stiekem onder zijn dekens, om het gemis van zijn beste vriendje.

Die ervaring heeft hem getekend. Een huis waar ook een hond is, dat vermijdt hij. Uit respect, en ook omdat een hond weleens wil gaan blaffen en hij weet dat hij een dier geen klap kan verkopen. Als een vrouw bij wie hij zijn slag wil slaan niet alleen thuis blijkt te zijn, dan druipt hij af en baalt van de gemiste kans. Maar de dames die alleen wonen doen bijna altijd hetzelfde: ze gaan naar binnen, leggen de sleutels op de tafel of het aanrecht, doen het licht aan en gaan naar boven om hun schoenen uit te schoppen en iets makkelijk aan te trekken. De echte sukkel nemen ook meteen een douche, wat hem nog veel meer tijd en gelegenheid geeft. Het is best gek, maar bijna niemand sluit de deur meteen af. Hij hoeft vaak enkel de klink naar beneden te duwen en hij is binnen. Dan grijpt hij snel wat hij kan vinden en neemt ook de sleutels mee. De volgende dag, wanneer de bewoonster eerst een tijdje naar haar sleutels heeft gezocht om dan met de reservesleutels op pad te gaan, glipt hij weer naar binnen. Hij heeft dan vrij spel en vult zijn zakken met wat rondslingerend geld of met mooie kleinoden die wat kunnen opbrengen. Dan laat hij de sleutels weer achter en verdwijnt.

Voor hij zich toegang verschaft, houdt hij het doen en laten van de vrouwen een paar dagen in het oog en slaat pas toe wanneer hij er echt zeker van is dat alles veilig is. Vandaag heeft hij echter besloten om zijn gewone patroon niet te volgen. De hongerige blik in de ogen van Kell en vooral haar voorstel om, net zoals vroeger, bedelend op het grote plein te gaan zitten, doen hem zijn gewone voorzorgen opzijzetten. Hij heeft de vrouw alleen zien binnengaan, er is op het eerste gezicht geen man, geen kind, geen hond. Ze gaat regelrecht naar boven, het licht springt aan en hij ziet haar zware silhouet achter de witte gordijnen bewegen.

Hij gaat het risico nemen, snel naar binnen glippen, de sleutels meegappen en dan vannacht terugkomen, zo zal hij het doen. Alex komt uit zijn schuilplaats, hij duwt het hek open. Het kraakt wat en hij blijft stokstijf staan. Hij wacht even met ingehouden adem, maar de vrouw schijnt niets gemerkt te hebben en hij sluipt stilletjes tot aan de deur. De voordeur is op slot en hij gaat geruisloos, voetje voor voetje, naar de achterzijde van het huis. Daar heeft hij meer geluk. Hij kijkt nog even naar boven, waar hij door de ramen licht ziet schijnen. Mooi zo, ze is vast nog gewoon boven. Hij is van plan om snel naar binnen te gaan, de sleutels te nemen en zich dan weer direct uit de voeten te maken.

De deur gaat geruisloos open en hij staat in de woonkamer. Het ruikt er muf. Hij stoot zijn teen tegen een laag tafeltje en vloekt binnensmonds. Daarna zet Alex zijn weg voort naar een lage wandkast waar wat prulletjes op staan uitgesteld. Daar vindt hij de sleutels misschien wel tussen. Op het ogenblik dat hij zich een weg baant naar de kast, valt er een stekende, smerige pijn als een blok op zijn achterhoofd. Hij steekt zijn hand uit naar de pijnlijke plek, daarna wordt alles zwart.